

banken samt 3 af finansministeren i forståelse med folketinget udnævnte nationaløkonomisk sagkyndige. Finansministeren udpeger en formand blandt formandsskabets medlemmer.

Af udvalgets øvrige medlemmer udpeger De samvirkende Fagforbund 2 og Dansk Arbejdsgiverforening 2, hvoraf den ene med landøkonomisk indsigt og den anden med indsigt i industriens og håndværkets forhold.

Inden udgangen af november måned 1955 afgiver udvalgets formandsskab en rapport til finansministeren og til folketinget om resultatet af udvalgets arbejde.

Forslaget var ledsaget af nedenstående bemærkninger:

„Der hersker efterhånden en udbredt forståelse af, at der her i landet ikke er det nødvendige samarbejde tilstede mellem de organer, der øver afgørende indflydelse på landets økonomiske politik. Det er umiddelbart indlysende, at der består en indbyrdes forbindelse mellem på den ene side den af organisationerne beherskede løn- og avancepolitik og på den anden side den af regering og folketing førte finanspolitik samt den af nationalbanken bestemte kreditpolitik. Erfaringerne viser imidlertid, at disse økonomiske magtfaktorer ofte handler uafhængigt af hinanden, og at deres bestræbelser derfor til tider krydser og modvirker hinanden, så der ikke i den økonomiske politik kan følges en fast linie på længere sigt, der sikrer den fornødne balance i landets økonomi. At dette forhold er medvirkende til de valutavanskeligheder, Danmark fra tid til anden er udsat for, må synes udenfor al tvivl.

Det må derfor efter forslagsstillernes opfattelse være en bydende nødvendighed, at alle herhenhørende problemer tages op til en samlet overvejelse.

Forslagsstillerne mener, at en sådan overvejelse bør ske under medvirken af særlig økonomisk sagkyndige samt af repræsentanter for de ovenomhandlede organer, og stiller derfor foranstående forslag til beslutning af folketinget.“

Ved fremsættelsen af forslaget udtalte *Bertel Dahlgaard* (RV) som ordfører for forslagsstillerne bl. a.:

„Som jeg sagde ved finanslovsforslagets 3. behandling, er de organer, der har den afgørende indflydelse på den økonomiske politik, regering og folketing, nationalbanken samt organisationerne. Hvert af disse organer er bestemmende eller medbestemmende for bestemte sider af den økonomiske politik. Regering og folketing bestemmer finanspolitikken; nationalbanken er der tillagt en meget stor myndighed med hensyn til kreditpolitikken, og organisationerne udøver den afgørende indflydelse på løn- og avanceforhold. Men der er ikke et rationelt samarbejde mellem de organer, der således varetager